

Přemysl Votava: Maminko pošlete mi chleba...

 infokurýr.cz/n/2023/06/08/premysl-votava-maminko-poslete-mi-chleba

kurýr

8. června 2023

Lidický pomník 82 popravených dětí od sochařky Marie Uchytlové vhájí slzy do očí s otázkou, čím se ty malé děti provinily? Po dětech zůstaly dopisy, kde prosí o kousek chleba, „... třeba jen ten pro králíky.“ Marie Uchytlová (1924 – 1989) vytvořila asi nejsmutnější sousoší, které známe. Pracovala na něm významnou část svého života, dokonce bez význačné pomoci státu. V pražském ateliéru v Hodkovičkách skládala trpělivě odkaz pro paměť těch budoucích. Teprve v roce 2013 byla in memoriam prezidentem republiky M. Zemanem vyznamenána medailí Za zásluhy. I to je „příznačné“ pro naši historickou „paměť“. Nikdo nám nedal právo zapomenout na jejich oběť. Němci neměli s dětmi slitování, některým byl pouhý rok.

Německá pomsta dopadla 10. června 1942 na hornickou vesnici nedaleko Kladna, měla 483 obyvatel. Podobný osud postihl za 14 dní i osadu Ležáky na Vysočině. Obě obce se tak připojily svým osudem k tisícovkám Němci vypálených a vyvražděných vesnic na Ukrajině, v Bělorusku, Rusku ... k nim patřil i Český Malín na Volyni. Vyvražděné a vypálené Lidice, měly být trestem českému národu za zdařilý atentát na protektora R. Heydricha. Při hromadně popravě 173 mužů ve věku od 14 do 84 let byli okupanti přesní a důkladní, nikdo neunikl. O několik dnů později bylo dodatečně popraveno dalších 26 občanů Lidic, mezi nimi i dva 15letí chlapci, kteří náhodně unikli popravě při prvním „třídění“ obětí v Lidicích. Popravě neunikl ani pacient z kladenské nemocnice s nohou v sádře. 203 lidických žen bylo odtrženo od svých dětí a byly převezeny do koncentračního tábora v Ravensbrucku, 53 z nich bylo v táboře utýráno či zemřelo na pochodech smrti. 82 dětí z Lidic bylo zavražděno 2. 7. 1942 v plynových vozech v Chelmnu. Doprovázel je telegram „Zvláštní péče není žádoucí.“ Čtyři děti měly pouhý rok, dalších pět dětí dva

roky. Pouze několik dětí bylo dáno na tzv. převýchovu do německých rodin. Do Lidic se jich vrátilo po válce 17. Většina lidických matek se svých dětí nedočkala, ...

O velké statečnosti popravených svědčí i poválečný výslech (1947)

H. Wiesmanna, šéfa kladenského gestapa, který řídil vyvraždění

Lidic. Při výslechu prohlásil: „Nedošlo k žádným slabošským scénám.“ Zároveň se přiznal i ke svému krábování v Lidicích.

Odvezl si dětský kočárek, šicí stroj..., také ostatní gestapáci se činili, brali peníze, šperky, ale i husy, slepice. Následně byly Lidice srovnány se zemí, měly zmizet z mapy i naší paměti. Desátého června 1945 se konala v Lidicích první poválečná tryzna.

K přeživším ženám a ke statisícům občanů promluvil prezident Edvard Beneš. Lidice nezmizely, hned po válce začala výstavba nových. Dokonce ve světě řada obcí nese jméno Lidice.

Německá statistika smrti z 10.června 1942 budí hrůzu i po 81 letech.

V poválečných soudních protokolech je také dopis matky gestapáka Lili Wiesmannové, ve kterém prosí dr. Edvarda Beneše, aby jí nebral poslední dítě, „ ... moji dva synové již padli. Můj syn konal jen vlasteneckou povinnost, nedopustil se nikdy nepráva.“ Připomínám to zejména těm historie neznalým, či těm falešným vykladačům dějin. Nabízí se otázka, kolik vět je ve školních učebnicích věnováno lidické památce.

Smířlivost, či dokonce lokajství ke zločinům nacismu je urážkou jejich obětí. Vládní účast na nedávném sjezdu Sudetoněmeckého krajanského sdružení je právě tím lokajstvím. Ministr Bek pozdravil v němčině sudetské Němce, jako milé krajany a promluvil o nutnosti společně pracovat na míru a čelit východní agresi... Sudetským Němcům se to asi dobře poslouchalo. Nejspíše ti čeští politici nenašli odvahu připomenout „sudetským krajanům“ zavražděné děti z Lidic. Nepřipomenul jim nejspíše ani červen 1941, kdy se vydalo Německo se svými spojenci k tažení na východ. Také prezident

Pavel by měl vážit své činy i slova. Jeho cesta do Bavor nám připomenula cestu našich knížat za slibem věrnosti a podřízenosti do Řezna.

Česká historie má své hrdiny Kubiše, Jaroše, Mašína, ale i lokaje Moravce, či zrádce Čurdu. Naprostá většina českého národa, ale události z roku 1942 v Lidicích vnímá jako zločin, který nelze odpustit.

Přemysl Votava

Zdroj: A hořel snad i kámen, Miroslav Ivanov

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST